

Discurs institucional sobre la nova etapa del Govern de la Generalitat de Catalunya

Palau de la Generalitat | 06/05/2005

DE QUINA CATALUNYA ELS VULL PARLAR?

A Catalunya hi ha més de 200.000 infants de 0 a 3 anys. I només n'hi ha 67.000 que tenen una plaça en una llar d'infants. Menys de la meitat, en places d'oferta pública.

A Catalunya hi viuen un milió de persones de més de 65 anys. Tres de cada deu viuen al llindar de la pobresa.

Les famílies de Catalunya que tenen una hipoteca pel pis o casa en el que viuen, dediquen una mitjana del 57 % dels ingressos familiars a fer-hi front.

A Catalunya hi ha una taxa d'immigració del 11,4 %. Només durant l'any 2004 la població immigrada ha crescut en 153.000 persones. En els darrers mesos s'han presentat 113.036 expedients de regularització, dades d'avui mateix.

Anar de Manresa a Lleida, en tren, segueix suposant dues hores i mitja de trasllat. El mateix temps que fa 50 anys.

Entre 1985 i avui, el 32 % dels joves nascuts en entorns rurals ha emigrat a les àrees urbanes.

Catalunya ha crescut per sota de la mitjana espanyola els darrers 9 anys.

Podria continuar, però em penso que ja és suficient per donar-los una idea de quina Catalunya els estic parlant.

M'entendran si els dic que el millor Estatut i el millor finançament foren inútils si no ens haguessin de servir per atacar els problemes que hi ha al darrere dels exemples que els acabo de posar. I darrere de molts altres que els podria posar.

És d'aquesta Catalunya de la que s'ocupa el Govern d'Esquerres i Catalanista que ahir complia els seus 500 primers dies de treball.

Parlaré del govern, del seu estat de salut i del seu ordre de prioritats.

Per començar, m'agradaria descriure com veig el govern de Catalunya avui. Per continuar després, parlant-los de la seva ambició reformadora, social i econòmica.

COM ÉS EL GOVERN D'ESQUERRES I CATALANISTA?

L'actual govern de Catalunya es va constituir el dia 22 de desembre de 2003. En 500 dies aquest govern ha acumulat i consolidat uns actius considerables.

Hem pres el pols de l'estat del país i de les seves institucions. També de les seves aspiracions i de les seves disponibilitats.

Hem escoltat i avaluat. Hem precisat els nostres objectius, hem fixat les orientacions de la nostra acció, hem seleccionat els instruments per realitzar-la.

Hem formulat projectes i els hem programat, els hi hem buscat finançament, els hem encabint en un calendari. Hem dibuixat el camp de joc. Hem creat un equip. Hem actuat, hem invertit, hem estalviat, hem tapat vies d'aigua.

El Govern d'Esquerres i Catalanista comença a desplegar tota la seva capacitat d'acció.

És un bon moment, doncs, per posar de relleu els principis que caracteritzen el nostre estil de governar i donen consistència a l'acció realitzada.

També és un bon moment per insistir en els valors que orienten el projecte de reforma social que estem impulsant.

Aquest és un Govern amb rigor institucional.

Ho hem demostrat especialment amb la institucionalització per llei de la figura del Conseller Primer, que no tenia llei.

D'aquesta manera hem endreçat una situació desordenada que afectava el cor de les institucions de la Generalitat, al mateix Govern de Catalunya.

Hem cedit la iniciativa legislativa al Parlament en matèries rellevants, com la modificació de la Llei del Consell de l'Audiovisual; perquè quedi clar de quina és la competència de cadascú; i per descomptat, la independència, no solament la independència dels mitjans, sinó la independència del control dels mitjans. Feia falta.

I hem mostrat la nostra disposició a la constitució d'una Comissió d'Investigació quan ha estat necessària, com ho ha estat en el cas de l'accident de la Línia 5 del Metro, al seu pas pel barri del Carmel, i sobre l'obra pública a Catalunya durant els darrers anys.

Però aquest és un Govern no solament institucionalment rigorós, també és un govern competent, que és capaç de definir una estratègia per a Catalunya i de definir el seu lloc en l'Europa que neix i en el món global.

Que ha posat en marxa les principals polítiques recollides a l'Acord del Tinell.

Que ha actuat amb diligència a Sallent, a l'Anoia o a Gallecs i ha tingut capacitat de reacció davant de situacions complexes com la que s'ha produït al barri del Carmel de Barcelona.

Aquest és un Govern solvent en la gestió dels recursos públics.

Ho hem demostrat auditant la situació econòmico-financera de la Generalitat, imposant-nos un primer Pressupost d'austeritat i liquidant-lo amb una reducció del 33% del dèficit. En un any.

Gràcies al rigor i la solvència inicial, el 2005 hem pogut presentar un Pressupost de gran ambició social, que dobla gairebé l'esforç inversor per habitant de l'any 2003.

Aquest és un Govern transparent.

Des del primer moment hem fet públics tots els càrrecs de confiança. Hem realitzat informes sobre l'estat de la Generalitat, no només sobre la situació econòmico-financera, sinó també sobre l'organització i la gestió.

Hem fet transparents les ajudes als mitjans de comunicació privats. I hem canviat les normes de contractació en l'obra pública.

En síntesi,

Aquest és un Govern amb rigor institucional que actua amb ple respecte per les institucions polítiques de Catalunya.

És un Govern competent que compleix els compromisos que ha adquirit amb els ciutadans.

És un Govern solvent que gestiona els recursos públics amb eficiència.

I és un Govern transparent perquè creu que la societat catalana i les seves institucions faran un salt endavant si incorporen la transparència en els comportaments públics.

El nostre projecte de reforma social té l'objectiu de convertir Catalunya en un país més pròsper i cohesionat.

Hem demostrat una nova sensibilitat social enfortint l'Estat del Benestar català i millorant les condicions de la vida individual i col·lectiva dels ciutadans.

Tenim una nova sensibilitat territorial perquè volem garantir els mateixos nivells de vida arreu del territori de Catalunya i apostem per la sostenibilitat, decididament. No és un somni.

Tenim una estratègia econòmica col·lectiva dissenyada a partir d'una visió compartida amb els empresaris i els treballadors.

Tenim un dissenyi europeu. Un dissenyi amb l'Europa de la innovació i la investigació que s'ha començat a concretar amb el desenvolupament de l'Euroregió Pirineus-Mediterrània.

Un dissenyi amb l'educació, la cultura i la innovació, que són el fonament i el futur del nostre continent.

Tenim una ambició de país que volem compartir amb tots els ciutadans i ciutadanes.

Per aconseguir la plena igualtat en la participació de les dones a la vida econòmica, social i política de Catalunya.

Per oferir més i millors serveis a les famílies.

Per vetllar per la protecció dels infants.

Per assegurar els drets de les parelles homosexuals.

Per facilitar que els joves puguin accedir a un habitatge sense haver d'hipotecar els seus projectes de vida.

Per fer possible que les persones grans, especialment les que no es poden valer per elles mateixes, puguin viure en unes condicions dignes.

Per oferir més recursos i oportunitats als emprenedors, als creatius i als investigadors, però també als pagesos o als qui han optat per viure en un entorn rural.

Aquests són els objectius del nostre projecte de reforma social. Els objectius fixats en l'Acord del Tinell.

I volem marcar la diferència treballant per Catalunya poble a poble, barri a barri, al costat de la gent.

Aquests són els nostres valors que els confesso d'entrada.

Els valors que posem al servei d'un nou patriotisme, el patriotisme dels drets i la justícia social, el de la dignitat reconeguda i el de les oportunitats de gaudir d'una vida millor.

Aquesta és la nostra ambició per la Catalunya dels 7 milions d'habitants.

Un Govern impulsor dels grans objectius de país: Estatut i Finançament, no solament això, però també.

Reitero un cop més el compromís del Govern amb els dos grans objectius polítics de país per aquesta legislatura: la reforma de l'Estatut i del finançament català.

I amb aquests dos objectius majors, altres dos objectius institucionals complementaris: la nova organització territorial i la llei electoral. S'havien d'haver fet fa anys. Era un mandat de l'Estatut de 1979.

Ho he afirmat des de l'inici d'aquest procés reformador: l'Estatut i el finançament, s'ha d'entendre bé, són uns mitjans. No són finalitats en si mateixos. Són instruments al servei d'una millor acció política, amb més marge polític i econòmic. Així ho vaig expressar el passat mes de gener en un discurs a La Pedrera, dient que creia que era *essencial que ens fixem en les intencions finals de la reforma: l'Estatut per a què?*

L'Estatut ha d'assegurar-nos la pau i la convivència cívica, ha de ser un instrument jurídic i institucional per autogovernar-nos millor.

L'Estatut ha de servir per dur a terme millors polítiques econòmiques, socials, educatives, sanitàries, territorials i culturals.

I si no, no faria servei. No hauria acomplert el seu objectiu.

Ras i curt, el nostre model de reforma de l'Estatut vol singularitzar-se tant pel consens, en la forma, com pel seu contingut social." [fi de la cita]

Així ho han entès els ponents de la reforma de l'Estatut quan han identificat en el text els principis rectors que guiaran l'acció dels poders públics a Catalunya:

- La convivència social
- El reforçament de la identitat
- El progrés econòmic i social
- La cohesió i el benestar
- L'equilibri territorial

- La sostenibilitat mediambiental
- La pau i la cooperació internacional

Aquests principis fonamenten el model civil i social que establirà el nou Estatut.

I a aquests principis els corresponen unes competències més ben definides i garantides i també –en alguns casos- unes noves competències.

Poc a poc, el full de ruta dissenyat per les forces polítiques catalanes va avançant en el seu camí. Ens apropem als moments decisius per aquesta reforma.

I és ara més que mai quan hem de ser curosos amb el nostre capteniment, que exigeix:

- unitat en l'ambició compartida,
- rigor en el treball polític,
- tenacitat i generositat en el procés negociador
- i responsabilitat amb el compromís adquirit.

Tinguin la seguretat que el President i el Govern de la Generalitat estan fent tots els esforços per aconseguir aquesta unitat, sense la qual no faríem com a país ben res.

Tenim el dret a ser optimistes, però malfiem-nos del maximalisme fàcil, que en el fons amaga una certa mandra per fer les coses com s'han de fer i una profunda desconfiança en les possibilitats reals de Catalunya.

EL GOVERN DE LES REFORMES SOCIALS

Però l'objecte d'aquesta compareixença ni és fer balanç exhaustiu ni parlar només de l'Estatut.

Vostès saben que l'acció del govern s'articula entorn de quatre eixos:

la transparència,
la innovació i la competitivitat,
la reforma social
i l'equilibri territorial, la proximitat als territoris.

El Govern ha dissenyat, conjuntament amb les agrupacions empresarials i sindicals, una estratègia per transformar el nostre model de competitivitat ... En vaig parlar extensament fa unes setmanes al Cercle Financer ...

Avui em centraré en la reforma social i l'equilibri territorial, que són dues cares de la mateixa moneda.

Reforma social per generar més cohesió social i per evitar fractures.

Equilibri territorial per aconseguir un desenvolupament més harmònic del conjunt del país. Catalunya no pot anar a dues velocitats: ni en el seu creixement econòmic, ni en la força dels seus territoris, ni en la incidència de les seves polítiques.

He triat 7 polítiques per il·lustrar el que els vull transmetre :

1. Educació i cultura
2. Salut
3. Família
4. Atenció a la dependència
5. Habitatge
6. Seguretat i
7. Infraestructures i Territoris

Primera: Educació i Cultura

L'educació i la cultura estan en el cor del programa reformador del Govern. Perquè són factors motrius del progrés econòmic i tecnològic i, a la vegada, són instruments essencials d'integració cívica i de cohesió social.

El reconeixement del paper central de l'educació en el nostre projecte es correspon amb un tractament prioritari en els Pressupostos, que ens ha permès entre altres coses:

- haver convocat 3.680 places d'oposicions tant a primària com a secundària, que comprenen totes les especialitats;
- posar en marxa el Pla per a la llengua i la cohesió social, amb 649 aules d'acollida, per on ja han passat 12.500 alumnes amb necessitats educatives específiques;
- activar el Pla de Construccions Escolars 2004-2007, en el qual tenim previst destinar 1.500 milions d'Euros, que prèviament haurem estalviat.

Al costat de l'acció del propi govern, apostem per la col·laboració amb els ajuntaments, ja iniciada en l'àmbit dels processos d'escolarització o en el de planificació de l'educació infantil.

I estem pensant el Pacte Nacional per a l'Educació, que és una iniciativa de diàleg i participació de la comunitat educativa i del conjunt de la ciutadania sobre el futur que volem per al nostre sistema educatiu.

La qualitat educativa, l'autonomia dels centres, la corresponsabilitat dels ajuntaments amb l'educació, la xarxa integradora de centres públics i concertats, el perfil del professorat i la participació de les famílies ... són les qüestions clau que haurà de recollir el Pacte Nacional per a l'Educació i, posteriorment, la Llei Catalana d'Educació.

Pel que fa a la cultura, la nostra aposta és sòlida, amb un increment del 23,1 % del pressupost d'aquest any, en la línia d'acomplir el compromís de doblar els recursos en una legislatura.

Aquest increment ha anat acompanyat de decisions substantives i innovadores: l'inici i desenvolupament del procés del Consell de la Cultura i les Arts dissenyat sota la direcció de J M Bricall i la presentació del Pla de Cultura 2005-2007. Era difícil arribar a un consens en aquest terreny, però justament la cultura té per norma ser exigent i s'ha d'aconseguir, ho considero molt important.

Sense oblidar la projecció internacional de la nostra cultura, amb l'èxit de la Fira del Llibre de Guadalajara (Mèxic) i la futura participació a la Fira de Frankfurt.

Segona: Salut

Estem construint un model sanitari que integra la salut pública i la millora de la qualitat de l'atenció sanitària.

Aviat farem públiques les principals propostes del Govern per racionalitzar la despesa i millorar el finançament de la sanitat.

L'objectiu a mitjà-llarg termini és el d'arribar a una despesa sanitària pública similar a la de la mitjana de l'Europa occidental (UE-15). Que era, perquè després ha baixat, del 6,3% del PIB l'any 2002, mentre que a Catalunya estàvem al 4,7%.

Aconseguir-ho depèn dels recursos, però també d'una bona gestió, els garanteixo que hi estem avançant. En parlarem, com saben, en la propera Conferència de Presidents Autònoms del mes de juny, tal com estava previst. Com també estava previst que jo hi exposés el procés d'elaboració del nou Estatut. I ho faré.

Catalunya ha estat la comunitat autònoma amb menor increment de la despesa farmacèutica de tot l'Estat aquest 2004. L'any passat no hi va haver desviació pressupostària per primer cop des del 1981.

I més de 800 professionals passaran a treballar 6 hores diàries quan fins ara en feien dues i mitja.

Estem treballant per aconseguir que el temps de visita arribi a 10 minuts de mitjana i per disposar d'1 metge de família per cada 1.500 usuaris assignats.

Com també per millorar la detecció precoç dels càncers més comuns per tal de que en menys de 30 dies el ciutadà tingui un diagnòstic.

Tindrem una atenció sanitària propera, amb uns professionals reconeguts i competents: és un dels objectius essencials del departament de Salut.

Com també ho és donar el màxim suport a la tradició innovadora i investigadora de la medicina catalana.

És també estratègic el desenvolupament de la bioregió, un clúster format per farmacèutiques, hospitals, laboratoris i centres de recerca. Ha de convertir Catalunya en un pol de referència europeu en l'àmbit de la biomedicina i la biotecnologia.

Tres dels pilars fonamentals d'aquesta bioregió són:

- 1) el Centre de Medicina Regenerativa liderat per professor Juan Carlos Izpisúa,
- 2) l'Institut Municipal d'Investigació Mèdica, en el marc de l'impuls del Parc de Recerca Biomèdica,
- 3) i el projecte liderat pel Dr. Joan Massagué, que situarà Catalunya en el mapa mundial de la Recerca sobre el càncer.

Tercera: Família

La família és un dels elements clau en el manteniment de la cohesió social bàsica de la nostra societat.

Els diversos tipus de família continuen essent, avui dia, la unitat bàsica de convivència i el nucli fonamental de les relacions afectives interpersonals.

Però les estructures familiars estan experimentant un procés de diversificació.

La incorporació de la dona al món del treball, altíssima, igualant ràpidament cotes europees, l'augment de l'esperança de vida o l'augment de la monoparentalitat són fenòmens positius que demostren que som una societat oberta i dinàmica.

Al mateix temps, però, exigeixen una política de suport a les famílies que sigui inclusiva i que permeti que les persones amb responsabilitats familiars les puguin desenvolupar en les millors condicions possibles.

En aquest àmbit ja hem començat a adaptar els serveis i els recursos a les famílies monoparentals, a les famílies nombroses, a les famílies amb persones grans en situació de dependència i a les persones grans soles.

El Departament de Benestar i Família concentra aquest any més del 5% del pressupost global de la Generalitat per primer cop, complint una resolució del Parlament de l'abril de 1999; estem complint compromisos que s'havien adquirit en èpoques anteriors.

La partida destinada a les famílies ha crescut un 21,8%. Entre d'altres mesures inclou la consolidació dels ajuts universals per infant a càrrec i nous ajuts universals per parts o adopcions múltiples de bessons i trigèmens.

Facilitar la conciliació de la vida familiar i laboral també és un dels nostres objectius fonamentals.

L'avançament del curs escolar, la construcció de 30.000 noves places públiques de llars d'infants o l'impuls de les mesures recollides a l'Acord Estratègic en l'àmbit econòmic i laboral, són una mostra de l'acció que estem realitzant en aquest terreny.

Aquestes mesures, juntament amb la nova política d'habitatge, el Pla d'Acció i Desenvolupament de les Polítiques de Dones, que ens ha de permetre avançar envers unes famílies més democràtiques o la nostra voluntat de desenvolupar els serveis d'atenció a les persones dependents ens permetran fer un salt qualitatiu important en el suport que la Generalitat dona a les famílies.

Quarta: Atenció a la dependència

En aquest darrer àmbit, l'objectiu és ben senzill d'enunciar: avançar els serveis socials cap a la universalització.

La nova Llei de Serveis Socials de Catalunya és un dels projectes més ambiciosos d'aquesta legislatura. Ho dic rotundament. És un dels projectes i dels reptes més importants. Aquest any 2005 aprovarem l'avantprojecte.

Em vull aturar un moment a parlar de l'atenció a les persones dependents.

A Catalunya hi ha unes 332.000 persones amb dependència: probablement és el problema social més important que tenim.

Aquest any hi destinem gairebé 600 milions d'Euros.

Atendre'l com cal suposa construir la quarta pota del nostre sistema de benestar, després de la salut, l'educació i la seguretat social: l'atenció a les persones dependents.

Per arribar-hi, la coordinació socio-sanitària és fonamental.

Els Departaments de Benestar i Família i Salut ja han presentat el Programa d'atenció a les persones amb Dependència. Amb 3 objectius:

- ordenar i impulsar l'atenció a la dependència,
- millorar el suport a la vida autònoma

-i avançar en la redacció de la Llei de l'Agència Catalana de la Dependència, prevista pel 2006.

Es tracta d'establir un sistema que garanteixi la continuïtat assistencial necessària per atendre les persones amb diversos graus de dependència, apostant de manera clara per l'atenció domiciliària.

Cinquena: Habitatge

Quan parlo amb joves, arreu del país, aquest és el problema. Al costat de la precarietat laboral, però casi per sobre.

La manca d'habitatge dificulta greument la participació i la integració política, econòmica i social dels joves.

Cal donar-hi una resposta col·lectiva. Els governs, sols, no podran resoldre aquest problema. Però no es pot defugir, de cap manera, aquesta responsabilitat.

És fonamental que hi hagi una provisió suficient d'habitatge protegit que faciliti l'accés dels joves a l'habitatge de compra. I a més, estimular, i amb això poso molt d'èmfasi personalment, l'habitatge de lloguer com una opció factible al llarg del cycle vital. Tema aquest absolutament perdut en la geografia política i social espanyola, no ja en la catalana, dels darrers 25 anys. És fonamental que hi hagi habitatge protegit però és encara més important que hi hagi un mercat de lloguer que permeti l'adaptació, sobretot del jovent, justament en les circumstàncies canviants que la vida els està obligant a fer i que en la meua generació no eren presents. Això requereix una societat diferent, una mobilitat i una capacitat d'adaptació que en aquest moment no els estem oferint.

No estem parlant d'un problema només per als joves. El fet que les famílies amb una hipoteca hagin de dedicar-hi, de mitjana, més de la meitat dels seus ingressos és realment preocupant; perquè les famílies amb hipoteca en aquest país són un percentatge elevadíssim del conjunt de les famílies.

Aquesta és la raó de ser del Pla Català pel Dret a l'Habitatge. Aquest Pla ha vingut acompanyat de la Llei de reforma de la Llei d'Urbanisme (Llei 10/2004) i acabarà de completar-se amb la Llei de l'Habitatge de Catalunya que presentarem aquest semestre.

El 2005 s'han incrementat el 46% les polítiques socials d'habitatge, les borses d'habitatge jove, la xarxa de mediació pel lloguer social i els crèdits i ajuts als joves

No és tot el que fa falta, però és el que cal per començar a redreçar la situació amb realisme.

Comencem a veure els primers resultats: en el primer any d'aplicació del Pla, la construcció d'habitatges de protecció oficial ha augmentat un 26% respecte de l'any 2003.

El problema de l'habitatge afecta tot el país. Actuarem a tot el país. I ho farem des de la proximitat, aprofitant l'experiència dels ajuntaments, que s'han de llançar una mica més, acostumats com estaven a que no els hi donaven el que els hi havien d'haver donat i per tant no ho feien perquè no ho podien fer. Ara ho hauran de fer amb la Generalitat perquè nosaltres sí els donarem aquesta confiança però també aquesta exigència.

També aquesta ha de ser una política que combini creixement sostenible i equilibri territorial. En els darrers 25 anys hem multiplicat per dos el sol urbà i urbanitzable. Això no és un ritme sostenible, és insostenible. Ens porta al desastre ecològic.

Sisena: Seguretats

La complexitat d'una societat avançada com la nostra ens fa més fràgils i vulnerables i, en conseqüència, ha fet créixer extraordinàriament la demanda de seguretats.

Seguretat als carrers, a les carreteres, en el treball, en el consum ...

El Govern de Catalunya assumeix la responsabilitat de proporcionar respostes satisfactòries a aquestes demandes ciutadanes. Ho fem convençuts del caràcter profundament social de les polítiques de seguretat.

Estem governant les seguretats des de la planificació, la coordinació i la prevenció en l'àmbit de la seguretat ciutadana i de la justícia.

El cos de Mossos d'Esquadra està responent, i molt positivament, a l'exigència d'eficàcia policial pròpia d'una societat moderna com la nostra.

L'any 2005 és l'any del desplegament efectiu de la Policia de la Generalitat a la ciutat de Barcelona, per arribar al servei que necessita: 2.527 Mossos d'Esquadra i una comissaria per cada districte per garantir una policia de proximitat al servei dels ciutadans.

Amb la construcció de 75.000 m² d'obra nova i 80 M€ d'inversió.

I amb la nova xarxa "Rescat", un nou sistema de telecomunicacions que assegurarà la coordinació amb totes les policies locals del Barcelonès, el servei de bombers i les emergències mèdiques.

Continuarem el desplegament al Vallès, al Baix Llobregat, al Penedès, al Garraf, al Camp de Tarragona i a l'Ebre, on volem haver culminat el desplegament el 2008.

I continuarem fent un important esforç contra la velocitat excessiva a la carretera amb el Pla integral contra la velocitat excessiva, que hem posat en marxa.

En l'àmbit de la Justícia, el Govern treballa tenaçment per a modernitzar l'Administració de Justícia, un objectiu no gens fàcil. Des de l'inici de la legislatura, amb 38 jutges nous per atendre 33 nous òrgans judicials, amb inversions per seguir informatitzant els jutjats i amb mesures per reduir l'interinitat del personal de suport.

Ahir en vam parlar amb el Fiscal General de l'Estat, el fiscal Mena i la Presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: Hi haurà Fiscals en Cap autonòmics, ja els hi avanço, fins ara exclusivament provisionals i provincials. És una bona notícia.

Igualment, ja hem aprovat el Pla director d'equipaments penitenciaris, amb la creació dels nous centres necessaris per resoldre l'actual congestió. És un dels temes dels quals estic més satisfet, com s'està regirant la situació judicial i sobretot penitenciària en aquest país, on la capacitat era de 5.000 i el nombre de reclusos de 8.000, i per tant on no podíem i no estem oferint encara les mínimes garanties ni als interns ni a la societat. S'està fent un esforç immens, esforç que requereix, d'altra banda, capacitat de compromís per part de la societat, dels ajuntaments, de les zones afectades, i que només s'obté quan el Govern és atrevit i a la vegada convincent, quan el Govern és amic, quan el Govern és proper, però té una idea clara del que el país necessita. S'està aconseguint.

Considero la tasca que s'està fent en aquest camp com una de les més meritòries del meu govern.

Setena: Infraestructures i Territoris

Les infraestructures de transport ens han de connectar amb la resta de l'Espanya i d'Europa, a l'hora que ens han de reequilibrar el territori. Teníem unes infraestructures absolutament insuficients per l'ambició d'aquest país, desproporcionadament dolentes o pobres.

Les darreres setmanes hem avançat, tant aquí com amb el govern de l'Estat per definir i aconseguir un gran acord sobre les infraestructures a Catalunya en l'horitzó dels propers 10 anys.

Un acord per aconseguir que la inversió pública es mantingui al voltant del 19% del PIB. Que és el que ens correspon. De vegades se'ns diu que a tota Espanya és igual perquè els rics paguen a Catalunya i els rics paguen a Andalusia, i els pobres d'Andalusia cobren i els pobres de Catalunya també; per tant no és un problema de que Catalunya pagui i Andalusia cobri, és un tema de que paguin els rics i cobrin els pobres. I jo em pregunto: i la inversió?, perquè una cosa són els serveis i una altra la localització de les inversions i és aquí on patim.

No podem acceptar de cap manera que s'hagi assolit, només puntualment, per les inversions de l'AVE. La variable "inversió" és decisiva. I concretament la inversió estatal.

Amb l'Estat, compartim línies generals i objectius del Pla Estratègic d'Infraestructures de Transport (PEIT) presentat pel Ministeri. És un bon punt de partida.

Com ho són els Pressupostos de l'Estat d'enguany en matèria d'Infraestructures, recollint importants inversions en el TGV, en els Ports de Barcelona i Tarragona o en infraestructures viàries (per exemple, la transformació de la N-340 en autovia del mediterrani o l'impuls de l'Eix Pirinenc).

Ara bé: insisteixo. No podem considerar-ho una excepcionalitat. Per això estem negociant la concertació amb l'Estat d'un veritable Pla Catalunya, perquè s'elabori i signi aquest 2005.

El Pla Estratègic d'Infraestructures de Transport ha de ser un dels instruments principals per l'articulació d'una Espanya en xarxa, basada en l'adequació de les estructures econòmiques a criteris d'eficiència, de demanda potencial i de masses crítiques que necessiten resposta.

El Pla Catalunya té 5 grans objectius:

1. Aconseguir la participació de la Generalitat en la gestió dels ports i aeroports catalans. No podem passar més tenint la principal quasi de les nostres instal·lacions, tan important com les grans fàbriques i com els grans centres de decisió governamental, un port, un aeroport, transoceànic, de la importància del de Barcelona dirigit per un funcionari que depèn d'un director general que viu a Madrid. No pot ser, és un problema de credibilitat, és un problema d'eficàcia. Aconseguir doncs la participació de la Generalitat en la gestió dels ports i dels aeroports, anant si cal a la posada en marxa d'un lloc de trobada d'aquestes grans infraestructures com són el port i l'aeroport des del qual es pugui planificar el conjunt de l'estratègia de les comunicacions internacionals d'aquest país.
2. Reforçar les comunicacions transpirinenques.
3. Equiparar territorialment la xarxa d'autopistes de peatge i d'autovies.
4. Prioritzar una nova connexió d'ample europeu ferroviari fins la frontera francesa.
5. I potenciar el tràfic mixt de passatgers i mercaderies al corredor mediterrani.

Per la seva banda, el Govern de la Generalitat ja està desplegant, aquest 2005, una important actuació planificadora i inversora:

1. Tenim en execució o pressupostades carreteres per valor de 2.127,6 M€ i hem iniciat els tràmits per construir 4 nous eixos viaris en el marc del Pla d'Autovies: Vic-Ripoll, Maçanet-Platja d'Aro, Vilanova i la Geltrú-Manresa i Reus-Alcover. (AMTU)
2. Hem incrementat notablement l'aportació de la Generalitat a l'Autoritat del Transport Metropolità i invertim en el desenvolupament dels Consorcis de Transport de Tarragona, Lleida i Girona.
3. Impulsem els Centres Integrals de Mercaderies (CIM) de l'Empordà, la Selva i el Camp: Catalunya ha d'esdevenir la plataforma logística del sud d'Europa.
4. I estem definint projectes clau per l'equilibri territorial de Catalunya. És el cas de l'Eix Ferroviari Transversal, que unirà amb via d'ample europeu mixta per a mercaderies i passatgers Lleida i Girona, establint la connexió de totes les ciutats més importants de la Catalunya central com Tàrrrega, Cervera, Igualada, Manresa i Vic. Abans de l'estiu es presentarà el primer avantprojecte de traçat.

D'altra banda la millora de la capacitat i la qualitat de la xarxa elèctrica assegurant un subministrament suficient per atendre les necessitats de progrés de Catalunya, es farà d'acord amb el nou Pla Estratègic de l'Energia que presentarem aquest mes de maig.

Ja saben quina és la meua posició en aquest punt: respecte pel territori sí. Però creixement i desenvolupament també. Catalunya ha de ser respectada, però no és una postal, és una realitat viva. Ha de ser respectada, però ha de funcionar bé.

Permetin-me un breu excurs sobre l'estratègia econòmica.

Tot el que els acabo d'explicar s'assenta en una estratègia econòmica col·lectiva recollida, com he dit, en l'Acord Estratègic per la Internacionalització, la Qualitat de l'Ocupació i la Competitivitat de l'Economia Catalana...

... i en la nostra voluntat de promoure un gran pol de creixement i d'innovació al sud d'Europa: l'Euroregió Pirineus-Mediterrània.

Avui no m'hi entretindré. Els remeto a altres intervencions meves, del conseller primer i dels consellers que han parlat a bastament del nostre compromís amb la innovació i la competitivitat.

Però vull que entenguin que les polítiques socials de les que els he parlat fins ara, només seran sostenibles per la societat catalana si som capaços de millorar substancialment el nostre model econòmic sobre la base de millorar-ne la competitivitat.

Estratègies territorials

Hi ha d'haver estratègies globals. Però hi ha d'haver també una acció de govern continuada i ambiciosa que estengui el progrés i la igualtat d'oportunitats a tots els territoris, pobles i ciutats.

A Lleida, vertebrant una àrea metropolitana potent, fent una clara aposta per la indústria agroalimentària, una de les tres més importants d'aquest país de cara al futur, i pel desenvolupament turístic, especialment de Balaguer en amunt. La línia de La Pobla és una gran oportunitat per aconseguir-ho. El Canal Segarra-Garrigues ha de ser factor decisiu de desenvolupament.

Amb l'Alt Pirineu i Aran ben connectats amb la resta de Catalunya plenament integrat a Catalunya. Ja he assenyalat la importància de l' Eix Pirinenc. Al Pirineu cal ordenar el creixement, però potenciant, també, l'activitat econòmica, especialment l'agricultura i el turisme de qualitat.

El Pirineu català és la frontissa de l'Euroregió, i a través de la Comunitat de Treball dels Pirineus s'allarga fins a l'Atlàntic.

Les Terres de l'Ebre han tornat a veure el futur. La derogació del transvassament de l'Ebre obre un nou horitzó per aquesta terra que aposta per la sostenibilitat i per la recerca. La Casa de l'Aigua de Tortosa n'és un bon exemple. La millora de les infraestructures convertirà el sud de Catalunya en el punt d'unió entre l'Euroregió Pirineus-Mediterrània i l'Arc Mediterrani. Pirineus-Mediterrània ens obliga a estar en tres posicions: amb els Pirineus mirant l'Atlàntic; amb el Mediterrani mirant el sud, per descomptat, i entremig, la regió Pirineus-Mediterrània que és el nucli central per nosaltres de l'estratègia territorial de Catalunya.

La Catalunya central emergeix, amb ambició, com a contrapès de la regió metropolitana i com a punta de diamant de la nova organització territorial. La cruïlla dels eixos transversals, amb els que creuen el país de nord a sud, confereix a la Catalunya Central una posició geoestratègica privilegiada per al seu desenvolupament. La línia ferroviària transversal reforçarà aquestes potencialitats.

En el Camp de Tarragona, hi conflueixen dos dels eixos més dinàmics de tota Espanya –el corredor del Mediterrani i [el que jo anomenaria] l'eix de l'agricultura entre Tàrrrega i Reus. Això li dóna una elevada mobilitat per treball i unes perspectives de creixement demogràfic molt importants. Ara cal planificar aquest creixement i dibuixar nous escenaris de futur pel Camp vinculats als dos sectors fonamentals de la zona com són la química i el turisme.

A les comarques gironines estem posant fi al retard d'infraestructures. Això i la recerca de noves vocacions vinculades al desenvolupament del triangle virtuós universitat-empresa-territori marca els eixos claus pel futur d'aquest territori. L'obertura exterior de les seves empreses metal·lúrgiques, agroalimentàries, químiques i tèxtils demostra el camí a seguir.

I Barcelona i la seva regió metropolitana han d'esdevenir el pol més competitiu de l'Euroregió i el punt de referència de comunicacions entre el nostre país i la resta del món.

Estem dibuixant una Catalunya digital, en xarxa i ciutadana.

L'estem projectant un conjunt de Plans i Programes per estructurar el país. Els en cito 8 :

1. El del Transport
2. El d'Infraestructures de Telecomunicacions. Bàsic per estendre l'ús de les TIC a tots i cadascun dels racons del nostre país.
3. L' Agroalimentari.

4. Per la Internacionalització de l'Empresa Catalana.
5. Per la Recerca i la Innovació.
6. El de l'Energia. Que ha de resoldre el tema de les interconnexions.
7. El Programa de Sòl.
8. I el PUOSC.

És així com es construeix un país competent i competitiu.

És així com s'avança cap a la igualtat d'oportunitats, es visqui on es visqui, en l'accés als mercats, als equipaments i als serveis del conjunt dels ciutadans.

Catalunya progressa socialment, a bona velocitat com demostren aquests dies ...

- les 345 noves places públiques de llars d'infants a Tarragona ciutat
- la construcció d'un nou CEIP amb capacitat per 450 alumnes a Vic
- al barri de la Torrassa de l'Hospitalet, els ajuts de la primera convocatòria de la Llei de Barris
- a Salt i a Girona, el nou Hospital de Santa Caterina
- els habitatges de promoció pública al Barri de Sant Roc de Badalona.
- la banda ampla que està a punt d'arribar a tota la població de Lleida.

És així com demostrem que un Govern al servei dels seus territoris, a prop dels ajuntaments, és un govern al servei dels seus ciutadans.

No entenc, i no accepto, que encara algú digui que no sap per a què reclamem un nou finançament. És la reforma social. (Parafraçant la campanya de Bill Clinton "*És la reforma social, estúpidos*").

La Catalunya que hem projectat i en la que estem avançant no és un titular. No és una icona. Avui per avui es una realitat complexa, diversa, més avançada socialment i més ambiciosa col·lectivament del que ho ha estat els darrers vint anys, i en això hem posat les nostres esperances i les nostres passions.

Acabo.

El que he volgut significar amb aquesta compareixença és la profunda relació que hi ha entre la Catalunya de progrés i benestar a la que aspiren els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i la reforma de l'Estatut i del finançament que estem proposant.

El que dóna sentit a la voluntat de millorar el nostre autogovern és el servei al progrés i al benestar de tots els catalans.

Per dir-ho més clar: el projecte del Govern d'Esquerres i Catalanista és un projecte de reforma social. És sobretot un projecte de reforma social que basa el seu patriotisme justament en aquesta estratègia, en el fet que tots els catalans i totes les catalanes reconeguin aquest país com el seu, no perquè els hi vingui de dalt, no perquè els hi vingui del darrere, sinó perquè ells l'estan fent millor i el senten com seu i com una cosa que han de defensar amb les ungles. Aquest és el patriotisme que nosaltres volem.

És un projecte atent a les necessitats quotidianes i immediates de la gent i al mateix temps és un projecte generador d'oportunitats de futur.

És un projecte arrelat en les tradicions polítiques i socials de les esquerres catalanes, de l'entesa catalana de progrés que governa Catalunya, però no és una mania ideològica sinó un projecte orientat a servir l'interès general.

Tinguin la convicció que el Govern de Catalunya el serveix i servirà amb passió i determinació.

Moltes gràcies.